

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXV

VÍDEŇ, LEDEN-ÚNOR 1988

ČÍSLO: I- 2.

JAK ROSTE OSOBNOST

Rozumový a duchovní život člověka v lásce, která objímá všechny, roste jako duběnka z dubu. V růstu osobnosti jsou tři stupně:

1. STUPEŇ DÍTĚTE, charakteristický užíváním slova: "MNĚ!" - "Dej mi!" - "Ten míč patří mně!" - jak často se zatíná dětská pěstička - do jisté míry výraz toho, že dítě vztahuje všechny věci ke svému malému "MNĚ!"

2. ROZUM SE ROZVÍJÍ. Citové chování dítěte se do jisté míry odsunuje. Slůvko "mně" se mění v slovo "JÁ!" Tělesnost přechází v rozumovost. Touha po vlastnictví přechází v pýchu. Z toho pak rostou rvačky, sobectví, úskočnost, žárlivost. "Udělal jsem to sám!" "Získal jsem první cenu!" "Vyhrál jsem při volejbalu!" "JÁ" následuje rychle po sobě jako u duchovně omezeného člověka. - Toto sobectví se dá obrátit a zamaskovat. Hned se chvástáme, hned se stavíme do směšného světla. Někdy se přeceňujeme, jindy podceňujeme. "Přečetl jsem tu knihu za tři dny!" Což znamená: "Koukejte, jaký jsem chlapík!"



Toto sobectví jde někdy tak daleko, že svou chvástavostí působíme druhému bolest. Franz WERFEL píše ve svém pozoruhodném životopise, že prožil na sobě i na jiných mnoho druhů drzosti. V mládí na tom musel nějaký čas spolupracovat a z vlastní zkušenosti poznal, že nikde není kousavější, nestoudnější, výsměšnější a ďábelštější drzost než u pokrokových umělců a radikálních intelektuálů, kteří jsou plni ješitné manie, aby byli hlubocí, temní a ostří a způsobili druhým bolest. Pod spokojeným ďábelským smíchem několika šosáků se skrývají zuřiví podněcovací, kteří zapálili peklo, v němž se dnes spaluje a dusí lidstvo.

3. Ustupuje sobectví, DOSPÍVÁ SE KE ZRALOSTI. "Mně" a "Já" je nahrazeno slůvkem "TY" - láskou k bližnímu. Slovem "BLIŽNÍ" rozumíme osobu nezníčitelné hodnoty, která je obrazem Božím a nositelem nezadatelných práv - jež v podstatě tvoří demokracii - a oně touhy, z níž se rodí nebo mohou rodit děti Boží. Bližní není nutně ten, kdo stojí vedle mne. Možná, že bydlí kus dál a je mým nepřitelem. A přece je mým bližním. Bydlí vedle - nebo ještě kus dál? Snad je to člověk, který mi hází odpadky do zahrady. Nebo obyvatel jižních moří? Vedu-li linku kolem světa, octne se přede mnou můj bližní - snad lovec lebek. Bližní je tajemný člověk, který mi náhle překříží cestu, někdy přátelsky, někdy nepřátelsky. Snad mi stojí v elektrice na palci, nebo mě div nenabourá autem. Možná, že mi před nosem koupí oblek, na který mám zásluh já. Nebo proklouzne na volné místo v autobuse, ke kterému jsem se prodíral sám. Třebas si vypůjčí mou filmovou kameru a pak mi předvede nudný film z dovolené. Může to být člověk, kterého rád nevidíš - ale i na něm musíš splnit po bezvýhradné lásce k Bohu druhé největší přikázání: "MILUJ SVÉHO BLIŽNÍHO JAKO SEBE SAMÉHO!"

Ano - k duchovní zralosti dospíváme, když každé "Ty" snášíme se stejnou láskou, s jakou snášíme sebe. Odpustíme, když nám ukřivdil, chválíme, když jednal dobře. Hledáme důvody k odpuštění, které bychom hledali pro sebe. Neptejme se, zdali bližního milujeme. Cvičme se v lásce. Chodit se učíme chozením, sportu sportováním. V lásce rosteme - když milujeme. Prokážeme-li tomu, koho nenávidíme, něco dobrého, naše nenávisť se zmenší. Pokusme se jednat s lidmi laskavě a dobrotivě - hned se vám budou zdát milejší.

A kde láska není - tam ji postavíme - a pak se každý člověk stane hodným naší lásky!

Masopust.

Jsou chvíle štěstí. Zdá se nám, že se vracíme zpět. Víra kolem nás roste. Láska kráčí z chrámů do ulic a domů. Křesťanství se uplatňuje, srůstá se světem. — Nemáme, proč se radovat?

Ale jsou chvíle jiné. Chvíle, jež nám nemilosrdně vyražejí naši radostnou naději z chvějících se rukou. Co máme dělat? Stát bezradní, se slzami v očích? — Připravit se! Na všechno, zůstat na blízky masopust.

Co je masopust? Jak vznikl? — Jako rozloučení s radostnou dobou vánoční, jako ukončení všech světských radostí a jako přechod do posvátné doby svatopostní. — A jak se slavil? — Tak, jak to naši předci a bodři předkové dovedli: hostinou, tancem a žertem — ale v zdraví a prostnosti. Byl tedy jakýmsi darem, usmířením a posledním posílením lidské přirozenosti před dlouhou a obtížnou cestou čistoty svatopostní.

A dnes? Čím je masopust dnes? Ptejte se krčem, hostinců, tanečních síní, kin — ptejte se těch, kteří z nich vycházejí — se strhanými rysy a nečistým okem. Ptejte se a řekněte mi, můžete-li, bez studu, co je masopust dnes!

A proč? — Protože svět skutečně opustil Boha, zradil své ideály a vymkl se z náruče církve. Je to pro nás bolestné poznání, ale je pravdivé. Svět je rozdroben a šesikován ve dva tábory, jež jdou opačným směrem. Zatím co jedni hýří a hřeší, spěchají druzí s bolestnými rysy v ušlechtilých toářích do svých svatyní, poklekají v přítmí chrámu a s úctou a bázní úpějí o smilování. —

Kam půjdeš ty? Ke kterému táboru se přidáš ty? — Nevíš? Váháš? — Pojď tedy se mnou. Pojď do nejbližšího chrámu. — Co vidíš? Nic? Temnou noc? — Přihlédní jen blíže! Vidíš nyní v slabých paprscích věčného světla tu zmučenou postavu? Těžkým, smrtelným krokem pleče se od zastavení k zastavení. Tak sama! Opuštěná! — Opuštěná? — Což nevidíš ten zástup, co se za ní valí? Co ji týrá, bičuje, smýká? Co na ni plivá? — A kdo je to? Kdo jsou ti lidé, co tak nakládají s člověkem, s Kristem, s Bohem? — Tvoji kamarádi, vrstevníci a známí.

Můžeš se ještě ptát, co uděláš? Můžeš se ptát, zda máš být zrádcem, utrhačem, lotrem? —

A můžeš zůstat nerozhodným? Můžeš se zaděčit oběma? Je možné být Kristem a lotrem? — Neřekl Kristus: »Nepřinesl jsem pokoj nikomu, kdo chce být s ním.«

Tedy jdi a ukaž, čím jsi! Ne potom, kdysi — ale hned, dnes!



MOJE HOBBY

Nedávno jsme hovořili ve společnosti o svých zálibách. Kamarád je vášnivý šachista. Sestra ráda navštěvuje staré lidi a ošetřuje je. Maminka umí báječně sestavovat křížovky. Jirka je celý blázen za knihami. František miluje svou mňávou zahrádku. Ale moje hobby — to je moje manželka. Je-li má žena hezká, nevím. Ale je milá a je — moje. Mám ovšem také jiné zájmy. Hrával jsem kopanou a hokej. Teď dělám trenéra — a to zabere skoro všechnu můj volný čas. Také miluji své caparty — jakoby mám z oka vypadly. Trénuji i s nimi. Ráno vyskočím z postele a alou děti z podpeřinky. Moje drahé hobby však rádo spí. Sotva večer lehne, už usne. Divím se, jak jsme vlastně k těm pěti dětem přišli. Ráno brzo vstávat — to jsou pro ni muka. Vstane s hekáním a protesty jen k vůli mně a dětem. A už cvičíme. "Vidíš, maminko, proto máš i po pěti dětech tak svižnou postavu," těším uříčená a zčervenale hobby u snídaně. Usmívá se a otírá našemu nejmladšímu kapičky mezu z brady.

Vím, že moje hobby není dokonalé. Například rádo utrácí. Najednou ji to popadne a hlásí: "Kájo, dám děti k sousedce a půjdu nakupovat." Prošmejdi celý obchodní dům, já klušu s otevřenou peněženkou za ní a zoufale pozoruji, jak ubývá peněz, z kterých jsem chtěl koupit našemu družstvu míč. A tašek přibývá, sotva je vleču. Za posledních pár rappů koupí dětem nafukovací balónky. Na štěstí nemá nakupovací záchvaty často. A kupuje věci, které nejsou zbytečné. Ale musím moc a moc myslet na to, že moje manželka je moje hobby, když oznamuji manželce, že ten nový míč... prostě, že se to odkládá. Chlapi se šklebí, poplaskávají mě po zádech a říkají: "Tvoje hobby tě přijde občas zatraceně drahé, co?"

V bytě udržuje pořádek. Na dvou balkónech máme rozkošné květiny. Děti jsou dobře vychované, za všechno poděkují, nemusím se za ně stydět. Zpytuje s námi svědomí a nezapomene ani na moje kletby, ani na odmouvaní následníka trůnu — ale ani na své chyby. Totiž když přijde účet za telefon. "Nediv se, medvídku," brání se, "jsem tu celý den jen s mňouškem, ostatní jsou ve škole, ty trénuješ s mužstvem, také se chce trochu pobavit s kamarádkami." "Uznávám, lištičko," klesá mi hlava na prsa, "ale kdybys, řekněme, odsunula hovory na dobu, kdy jsou levnější." Lištička slibuje, ale za pět minut už o slibu neví a slyším vytáčení čísla a její milý hlasek: "Mařenko, představ si, nákyt podle receptu jsem dočista zvrzla..." Moje hobby vaří výborně, ale klade si vysoké cíle. Z brambor udělat královskou hostinu.

Vím, že vás svrbí na jazyku otázka: Jak jste vlastně k svému hobby přišel? Je duše. Setkali jsme se. Nevím kde. Podívali jsme se na sebe a dívali se tak dlouho, že jsme oba zčervenali a moje hobby se duchapřítomně zeptalo, kde je katedrála. Dopravil jsem ji tam, a tak dlouho jsme chodili spolu do katedrály, až jsme jednou vešli s houfem příbuzných a přátel za zvuků Mendelsona, ona v bílém s květinami, já v černém s šosy, vyměnili si sňubní prsteny, přísahali věrnost až do smrti — a pak nastalo společné hospodaření, přerušované občasnými odchody členů do domácnosti. — Jste vy také její hobby? — slyším otázku. Trvám na tom, že ano. Důkazy? Zastává mi ponožky, kartáčuje obleky, pere, žehlí, vaří, nakupuje a hlavně přerovnává knihy v mém pokoji. Potom nemohu žádnou najít a drtím kletby mezi zuby. Moje hobby se chová manželsky — vzorně manželsky. "Nemohu, Mařenko," slyšel jsem jednou, jak telefonuje, "musím doprovodit Káju na nádraží." Mařenka je její nejlepší přítelkyně. Dává-li mi přednost před ní, jsem tedy určitě její hobby také.

Je dobré jí to nenápadně připomenout. Pak přimhouří očko, vytratím-li se v pátek večer a vrátím v pondělí ráno, protože trénuji mužstvo, nebo jsem na zápasech. Dokonce se rozespalým hlasem zeptá, jestli jsme vyhráli a buď mě hubičkou odmění, nebo utěší.

Moje hobby je stále v duchu se mnou. V práci, při zápasech, na služebních cestách. Ví to. V řídkých chvílích, kdy jsme sami — caparti spí nebo si hraje venku nebo kouká na televizi — si vypravujeme své zážitky. Mě sice nezajímá, že Mařenka se rozešla s Mirkem — asi po dvacáté — protože se ohlédl za jinou nebo k vůli jiné hlouposti, ji zase nezajímají branky a auty, ale účastně se posloucháme. Nakonec mi hobby položí hlavu jemně na hrud a něžně zašeptá: "Kájo, ty dvě stovky, co jsi mi dal, jsem už utratila..."

Maličkosti



Ty se zlobíš pro každou hloupost!! Copak jest to tak velké provinění, že jsem dala na místo pasty na zuby krém na boty?

Děkujeme srdečně za všechny dary na tiskový fond našeho listu a prosíme o Vaši další přízeň a podporu! — Oznamte laskavě změnu adresy!

Do XX. Okresu!

IV. odb. J S M koná I. neděli v postě 21. února v chrámu Páně /" Brigittapil"/ křížovou cestu, v I5.hod. V I6.hod. valné hromada. Po valné hromadě, promítání filmu.

Půst.

Vážným a hlubokým obřadem Popelčiny středy jsme vstoupili do doby svatopostní. Kruh světských radostí a starostí se za námi zavřel a my jsme osaměli se svým Bohem. — Jaký je náš úkol?

Zeptáme-li se sv. Pavla, odpoví nám takto: »Napominám vás, abyste nepřijímali milosti Boží nadarmo! Vždyt stojí psáno: V čas příhodný vyslyšel jsem tě a v den spasení posílil jsem tebe. A hle! Nyní je čas příhodný, nyní je den spasení! Nikoho tedy nepohoršujice, aby nebyla zhaněna služba naše, ukažme se ve všem služebníky Božími — v trpělivosti mnohé, v protivnostech a těžkostech, v nesnázích a ranách, v žalářích a nepokojích, v pracích a bděních, v zdrženlivosti a čistotě, v uvědomělosti a snášenlivosti, v trpělivosti a v Duchu svatém, v lásce přímé a v slově pravém — v síle Boží!

To je tedy náš úkol. Nejen půst — to je jen nepatrný úsek z celého programu! Nejen sv. zpověď — to je jen základ naší práce! Nejen modlitba — to je jen nezbytná podmínka zdaru! — Positivní, úsilovná a upřímná práce — na nás samých, na našem charakteru! Na našem křesťanství! —

Nevím, odkud to je, ale kdykoli čtu tato slova sv. Pavla, vždy musím myslet na první křesťany. Na křesťany římské. Na ty tiché, ukryté, zapomenuté hrdiny světa a křesťanství. Celý svět stál proti nim. Ohavné pomluvy a výmysly hlodaly na jejich cti, pustá pýcha a ohavná sprostota šlapala jejich důstojnost, nenávisť a zášť zuřila proti jejich srdcím — a oni šli vítězně od okrsku k okrsku, od stavu k stavu, od třídy k třídě. — Co bylo jejich tajemstvím? Jejich kouzlem? Jejich silou? — Jejich život! Celý a soatý, křesťanský život! Ptejte se jen těch, kdož, včera pohané, dnes odhazovali bohy a bohatství, důstojnosti a přízeň a skláněli svou šíj pod jho Kristovo — ptejte se jich, co je pohnuło k tomuto kroku! Všichni vám odpoví: Život! Život mých otroků, mých přátel, mých příbuzných — život křesťanů. —

Ano, tak tomu bylo tehdy. A dnes? Čím přemůžeme svět dnes? Čím zdoláme ty pomluvy, úšklebky, nadávky? Čím přemůžeme ono nepřátelství? — Životem! Křesťanským, přímým a neohroženým životem! —

A kde se mu naučíme? — U sv. Pavla. V jeho listech, v jeho poslních epistolách, zůstať v té první: Napominám vás.

A kde najdeme sílu? — I modlitbě a v Bohu. »I síle Boží!



Jožka Vysocinská:

Kříž.

Kříž Kristův plane s Golgoty dolů, kříž Kristův — spásy znamení. S důvěrou oko hledí tam v bolu, cit víry v srdci plamení.

Kříž Kristův! Čím je věrnému lidu? Štěstím je, slastí, oporou, v životě bouří kříž dává klidu, k němu se vine s pokorou.

Tisícům kříž ten útěchou v žití, tisícům všim je na světě; od věků jasným plamenem svítí a Lásku dává v odvěti.

A přišli jiní, cizí nám lidé, kříž soatý chtějí strhnouti. Kdo nyní lidu útěchou bude, když světa klam jej zarmoutí?

Roát chtějí víru, naději i lásku a duši chtějí strhnout níž, přetrhat chtějí surově tu pásku, již zemi s nebem pojí kříž.

Však kdyby zbořili ve zuřivém víru chrámy a kříže odevšud již ze srdce lidu kdo vyrvé víru, ze srdce lidu kdo vyrvé kříž?

BOŽENA NĚMCOVÁ O LÁSCE K NÁRODU.

KDO NEMILUJE SVÉHO, NEMILUJE ANI CIZÍHO, KDO NECTÍ SVOU NÁRODNOST, NEBUDE NIKDY POŘADNĚ CTÍT ŽÁDNOU JINOU

MAŠKARNÍ PLES

*který se koná v sobotu 13.2.1988 ve Vídni XV,
Pelzgasse 17. Očekává Vás přátelské prostředí, dobré
pobavení s oblíbenou hudbou a BOHATÝ BUFET
Začátek ve 20 hod. Masky povinné!*

Děti, přijďte na **DĚTSKÉ POHÁDKOVÉ ODPOLEDNE**

*v neděli 14.2.1988 do pestře vyzdobeného sálu
v Pelzgasse 17. Čeká na vás promítání
legračního filmu, dobré pochoutky
a jiná překvapení. Přijďte ve svých
nejhezčích maskách!!!*



Grafika - Studio Felten **Začátek ve 14³⁰ hod.**

V SOBOTU 13. února 1988 ve 20 hodin

MAŠKARNÍ ZÁBAVA

h e s l o :

"My v roce dvatisícešest(x)"

BUFET

ve velkém sále
1030 Vídeň
Schützengasse 30

HUDBA
Jenda SEDA-TRIO

V SOBOTU 5. března 1988 ve 20 hodin

VALNÁ HROMADA

našeho - VII. odboru. !! hlasovací právo mají pouze řádní členové !!

v naší klubovně 1030 Vídeň, Rennweg 63A.

V SOBOTU 19. března 1988 ve 20 hodin

Meditace o Onom světě

v naší klubovně
1030 Vídeň
Rennweg 63A

dp. Děkan Karl Oberhammer

Výbor
VII. odbor JSM

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a
v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost k svaté zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod.
mše svatá v klášterní kapli ve Fünfhau-
gasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou
druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 ho-
din mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

UPOZORNĚNÍ: Každou třetí neděli v
měsíci v 10 hodin mládežnická mše svatá
s rytmickými písněmi v českém kostele
Víteň III., Rennweg číslo 63.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby
každou neděli a zasvěcený svátek v
8.10 s promluvou a v 11 hodin dopoledne
u Otců redemptoristů 1010 Vídeň, Na
Nábřeží.

**KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novot-
ného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro:**
otevřeno středa a pátek od 17 do
21.30 hodin, v neděli od 9 do 11 hodin.
Každý první pátek v měsíci mše svatá v
kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1. okres,
Kurrentgasse 2.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ II. Cvičení
každý čtvrtek od 19 do 21 hodin, Vídeň II.
Blumauergasse číslo 21. – Úřední hodiny
tamtéž po dobu cvičení.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me každé úterý od 18 do 21 hodin v Zink-
gasse číslo 12.

VŠEM milým sestrám a bra-
trům vídeňské orelské rodiny i
přátelům z Českého srdce upřímné
DÍKY za blahopřání a dárek k
narozeninám

Váš AUGUSTIN SVOBODA